

Leto XIII. 1925.

Št. 5. Maj.

BOGOLJUB

Koledar za maj 1925.

Mesečni zavetnik: sv. Janez Nepomuk (16).

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Pogostno sv. obhajilo.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve so vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2	Petek Sobota	Filip in Jak. Atanazij c. u.	Češč. Srca Jezusovega in Marijinega Šmarntice in njih pridigarji	Ljublj. stoln. Trebelno	Dravograd Ojstrica
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Varst. sv. Jož. Florijan m. Pij V., p. Janez p. lat. v. Stanislav š. m. Prik. Mihaela Greg. Nac., c. u.	Konkordat SHS s sv. stolico Zapuščeni kat. vojaki v Srbiji Hrvatski duhovniki krivoverci Hrvatski duhovniški poklici Po slabem berilu okuženi Zedinjenje Rusov. Poverjeniki Uničenje nesramnih listov	Sv. Križ Litij. Kamnagorica Št. Gotard Orehok Ljub. s. Flor. Šmihel Rakitna	Črneče Libeliče Jarenina Kotlje Mežica S. Jakob Sl. g.
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. povelikon. Franč. Hier. Pankracij m. Servacij š. Bonifacij m. Izidor sp. Janez Nep., m.	Zunaj cerkve ostajajoči. Ned. dolžn. Kat. poslanci in ljudski voditelji Da ostanejo sadovi misijonov Trgovci, obrtniki, industrijalci Odprava grdih (kino-) predstav Družine, kjer se več ne molí Spovedniki, duhovni vodniki	Javor Nova Štifta Kopanj Knežak Fara p. Kost. Stara Cerkev N. Oslica	S. Danijel S. Ilj Sl. g. Guštanj Svečina S. Jurij Pesn. Sp. S. Kung. S. Alojz. Mar.
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. pov. (Križ.) Erik, krajj Celestin p. Bernardin sp. Vnebohod Helena d. Andrej B.	Ugodno vreme, blagoslov polju Obilnejša udeležba pri procesijah Brezposelni, sramežljivi ubožci Dušno pastirstvo ital. Slovencev V pozemeljsko zatopljeni Gizdava in nesramežljiva dekleta Zvestoba v zakonu. Zaročenci	Mekinje Lesce Breznica Dobrova Prem Čatež Zaplaz. Krško kap.	S. Lenart Sl. g. S. Rupert Sl. g. S. Troj. Sl. g. Negova S. Jur. Prekm.
24 25 26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota Nedelja	Mar. pom. kr. Gregor p. Filip Neri sp. Beđa c. uč. Avguš. Angl. Magd. Pac. † Feliks m. Blnkošti	Slov. salezijanci, mladinski domovi Mlačne župnije. Bogoljub in Glasnik Čistost mladine. Starši Katoliški pisatelji in uredniki Naši rimski romarji. Sv. oče Naraščaj ženskih redov Da prejmemo obilo darov Sv. Duha	Lj. Križanke Godovič Sv. Troj. p. M. Ljubno Sv. Helena Sv. Duh Rateče	Črna S. Bened. Sl. g. S. Ana Kremb. S. Jurij Sl. g. S. Bolf. Sl. g. Marija Snež.

V molitev se priporočajo: Neka žena milostipolni Materi božji, sv. Antonu P. in bl. Tereziji od D. J. za ozdravljenje dolgotrajne želodčne bolezni; za potrpežljivost v boleznih in vdanost v božjo voljo ter za dušni mir. — Mlada žena Višarski Materi božji, sv. Antonu P. in bl. Tereziji od D. J. za zdravje, za pomoč v važni zadevi, za potrpežljivost in za milost vestnega izpolnjevanja zakonskega stanu. — Neka žena za poklic dobre krščanske matere, za mir v družini, za svojega moža. — Družina F. R. za pomoč v tiski in veliki nadlogi; za srečen izid nekega podjetja; za zdravje v družini ter za blagoslov v vseh zadevah. Vse te zadeve priporoča Mariji brezmadežni, sv. Družini, sv. Sebastijanu in sv. Antonu. — Neka oseba za dušni mir in za odvrnitev skušnjav. — Mar. družbenka,

da bi mogla premagovati skušnjave, opraviti dobro spoved in prejemati večkrat sv. obhajilo.

Zahvaljujejo se: Neka žena Višarski Materi božji, sv. Antonu P. in bl. Tereziji za zopetno zdravje in uslišane želje in prošnje. — M. J. Mariji Pomočnici na Rakovniku za ozdravljenje otroka. — Marija Cizel presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, bl. Tereziji od D. J., sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišano prošnjo. — M. J. Vel. Lašče, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu P. za srečni izid pravde. — Marija Habe vernim dušam v vicah in bl. Mali Tereziji za uslišanje v važni zadevi. — Šolska sestra Z. S. Mali Tereziji za ozdravljenje želodca.

BOGO LJUB

Vstajenje in prerojenje.

(List iz knjige o Mariji.)

Sloveč Marijin pisatelj (P. Meschler S. J.) piše ljubemu prijatelju svoje mladosti pismo, v prijetnem spominu na davne čase: »Predvsem pozdravljam ljubo Mater božjo v domači kapeli, zavetnico planinskih višav. Kako ljubo kraljuje tam v podobi, ki v kratkih potezah predstavlja vso veličino Marijinega češčenja. Temelj njenega češčenja ni nihče drugi, kot njen božji Sin, ki ga drži v svojem naročju; pobožnost do Matere božje je blagoslov za naše življenje.«

Ako se nam torej zdi, da v našem ljudstvu, v naši mladini, v našem življenju nekaj ni prav, da nas nekaj zadržuje v našem napredovanju, poglejmo predvsem, če je naše razmerje do preblažene Device vse to, kar bi moralo biti.

Vsi prosvetni poizkusi brez verskih načel, čeprav še tako socialni, danes niso več naši rešitelji. Ali morejo tudi za es sam dan ustaviti sebičnost naših rodov? Ali morejo nadomestiti velike ustanove, ki imajo za svoj temelj odrešilno misel božjo? Umejmo naš čas! Moderni čas je v svojem duševnem razvoju obvladan od silnega duha; in ta duh je odpad od Boga in razodetja, bogotajstvo sploh.

Ali poznamo važnost Marijinega češčenja?

Ali slovensko ljudstvo po Marijinem kongresu, podobno svetopisemskemu kupcu, ki je iskal lepih biserov, in ko je našel dragocen biser, je šel in prodal vse, in ga kupil. Ali bomo letos v svetem letu vstali in se prerodili v novo življenje? Veak svojemu stanu in svojim močem primerno se zavzemimo za razširjanje pobožnosti do Matere božje. Zakaj ime Marijino je tako sladko, da si utere pot celo v najtrša srca. Komur boste to ime vtisnili v srce, ste ga duhovno dvignili in prenovili. Blagor vseh. piše sv. Alfonz Liguorski, je zavisen od tega, da govorimo o Mariji in v njeno priprošnjo zaupamo. Kjerkoli je torej po verskih družbah in

družinah in drugod Marijino češčenje že udomačeno, tam ga pomnožimo; in kjer ga ni, tam ga udomačimo. Naposled boste našli, da ste s tem svojim delom napravili več dobrega, kakor bi si kdaj mogli le misliti ali domišljati. Zlasti so dolžni širiti Marijino kraljestvo tisti, ki se jim je izkazala dobro Mater v njihovem trpljenju. Potem pa vam ne sme biti dovolj samo lastno lepo in pobožno življenje. Pojdite naprej: pospešujte pobožnost do nje in ljubezen tudi v srcu drugih! Ako si voditelj v Marijini družbi, govori o Mariji! Ako si mati v družini, moli k Mariji! Ako si vzgojitelj v šoli, spominjaj se Marije! Ako si v družbenem načelstvu, pospešuj njene slovesnosti! Ako si slikar ali slikarica, širi njene podobe! Ako umeš sukati pero, poveljuj njeno ime! Ako si govornik, vzbujaj v dušah zaupanje do nje! Kdor pa ji hoče izkazati še prav posebno čast, naj privede katerega izmed izgubljenih otrok k nogam Matere Dobrega Pastirja. Karkoli bomo storili za Marijo, smo pravzaprav storili zase. Dvakrat ustreže Bogu, svojemu Stvarniku, kdor pomnoži češčenje tiste stvari, katero časti Bog sam. Bog, ki mu je ponižnost nadvse draga in ljuba, hoče, da je najponižnejša stvar, Marija, nad vse blagrovana in češčena. Ako je v nebesih med angeli največje veselje nad grešnikom, ki se izpreobrne, koliko večje je to veselje pri Bogu, če se grešna stvar vrne k njemu — po Mariji. To božje veselje bo za vas veliko zasluženje; v totranskem življenju si boste zagotovili poseben blagoslov in onkraj groba posebno apostolsko plačilo. Bogu je na Marijinem češčenju neizmerno veliko ležeče; kdor to češčenje ovira, si nakopava strašno božje maščevanje.

Večkrat se je Bog izkazal za Marijino čast ljubosumnejšega kakor na lastno slavo, ker je sklenil slavo svojega imena pri stvareh videti tudi v češčenju svoje najlubše stvari, Marije. Pogostokrat je

prizanesel sramotilcem svojega božjega imena, dočim se je takoj maščeval nad sramotilcem božje Matere. Ako torej za Marijine sramotilce rado sledi božje maščevanje, bo prav tako za Marijine častilce sledilo božje oblagodarjenje.

Obrnimo torej svoj pogled proti nebesom! Koliko izvoljenih zvezd žari v sijaju neminljive lepote! Kdo so te zvezde? To so tisti, ki so na zemlji z besedo in

zgledom povelečevali Mater človeškega rodu. Med zvezdami, ki okrožajo Kraljico nebes in zemlje, so tudi take duše, ki sprva niso bile Mariji vdane, a so se ji pozneje popolnoma posvetile. Torej pogum in zaupanje! Vsi naj bi Marijo vedno bolj poznali, častili in ljubili! Tako pride gotovo v naše duše za čas in večnost: Vstajenje in prerodenje.

Fr. Švara:

Marijino kraljestvo v goriški okolici.

Ostro dleto zgodovine kleše vedno bolj značilne črte v razvoj človeškega življenja. Sedaj delijo in cenijo človeško družbo po množini svetnega premoženja; toda ni več daleč čas, ki bo podlaga delitvi človeške družbe nadnaravni red. Sedanjí materializem in posvetno uživanje išče svojega zadoščenja v kupičenju bogastva, v zabavah in nezmislmem veseljačenju. Slepo drvi za svojimi nizkimi cilji. — Na drugi strani pa opažamo vedno bolj vidne in odločne obrise novega življenja, ki mu je cilj: nadnaravno. Krščansko naziranje življenja stopa vedno bolj v jasnejših likih in oblikah na dan. Vse, kar ceni nadnaravne vrednote, se zbira v krščanskih organizacijah. Človeška družba se bo morala končno odločiti za krščansko svetovno naziranje, ki vsestransko ustreza človeški naravi in vesoljni harmoniji, ali pa za goli materializem, ki je znak propadanja človeštva.

Isti pojav življenja opažamo v naši lepi goriški okolici. Vzgoja našega ljudstva v predvojni dobi je bila razkosana vsled političnih nezrelih razmer. Edino stalno smernico je dajal »Novi čas«, ki je z odločnostjo nastopal za javno priznanje krščanskih načel. Najkrepkejša opora pa je bil mirenski Grad s svojim misi-joniščem, odkoder je pod krepkim vodstvom dr. Zdešarja zavel svež veter novega preroda med narodom goriške okolice in dežele. Žal, da nam je vojna vse te velike in s težkim trudom pridobljene postojanke docela uničila.

V povojni dobi pa so se razmere do-dobra razčistile. Imamo dva orilično jasno začrtana tabora: katoliški in protikatoliški. V drugi tabor spadajo kapitalisti in materialisti. S cincariji, ki bi radi šli z nami, a deloma vlečejo jarem morda nevede z nasprotniki, ne moremo računati. Ti so seme brez življe-

nja. K temu razčiščenju je največ pripomoglo bujno se razvijajoče delovanje naše »Prosvetne zveze« v Gorici. Kot cilj si je postavila združiti vse, kar diha katoliško življenje, v enotno močno falango, kot protiutež razrvanemu protikrščanskemu življenju, ki se je zlasti v naši goriški okolici tako bohotno razpaslo. A najbolj izklesani liki se oklepajo z vso odločnostjo Marijanskega gibanja, ki je in ostane kot verska organizacija najboljša šola za vzgojo kremenitega, jeklenega krščanskega značaja.

Ko bi imeli sedaj kako izredno pobudo za svoje delovanje, bi se ustanovila v doglednem času v vsaki duhovni Marijina družba. Začeti bi morali z »Marijinimi vrtci«. V desetih letih intenzivnega in vztrajnega dela bi imeli vso mladino (moško in žensko) v katoliškem taboru. S tem bi postavili tudi temelje in smer-nice vsemu prosvetnemu gospodarsko-socialnemu in političnemu življenju in snovanju. Le globoka, vsestranska verska vzgoja more izklesati iz mehkega, šibkega človeka odločen in zaveden značaj človeške družbe. Vsaka druga vzgoja napravi človeka veteranjaka, cincarja.

Takoj po vnitvi iz mukotrpnega begunstva se je začela materialna vzpostavitev naših domov; vzporedno je pa korakala tudi naša verska in pravna obnova življenja. Prvi je začel to z dračjem in ple-volom obrastlo polje obdelovati vneti kurat Ciril Zamar v Biljah, ki je zanesel s svojo ognjevitostjo novega življenja v že prej cvetočo Marijino družbo. Njemu ob strani je kot hraber borec stal idealni dr. Mirko Brumat, ki je s svojo užigajočo

in prepričevalno besedo dvignil solkanska dekleta ter pozivil Marijino družbo. V Podgori je zbral raztresene ude (po † C. M. Vugi ustanovljene) Marijine družbe kot mravlja marljivi kurat Stanič, ki je prejšnjim družbenicam dodal svežih sil ter tako pozivil prejšnje krščansko življenje. Dornberg je skoraj s stotino deklet dne 25. marca leta 1924. kot najmočnejši kader razširil krog Marijine organizacije. Gorica, kot naša vrla matica, se je pod spretnim vodstvom vzdržala in napredovala. Pravega navdušenja za Marijino kraljestvo ni bilo videti v Renčah in nekdanj kršč. - socialnem Mirnu. Pa tudi tu se je zadnje čase izboljšalo. Temu veselemu pojavu na verskem polju se je dne 8. sept. 1924 priključila Vrtojba, kot najmlajši popek razrastle Marijine organizacije v goriški okolici.

Ljubezen do Marijine zastave goji zlasti naša Svetogorska Kraljica, katero tako rada obiskujejo naša dekleta. Priredilo se je že nekaj skupnih romanj Marijinih družb goriške okolice. Čut skupnosti in medsebojnega spoznavanja pa gojimo z obiski Marijanskih prireditev in cerkvenih slovesnosti. Tako se je udeležila ogromna množica naših deklet Marijnega kongresa v Logu in potem še posebej na mirenskem Gradu, kjer črpaio iz ognjevitih cerkvenih govorov novih sil za nove boje in preizkušnje. Tudi predstojništva Marijinih družb se včasih sestanejo, da pregledajo svoje dosedanje delovanje in napravijo nove načrte bodočemu ravnanju. Vsako delo, zlasti pa vzgoja ljudstva, stane truda in žrtev. Ne obupujmo! Z neomajnim zaupanjem na milost božjo, ki bo vsako dobro delo podpirala, gremo naprej, svesti si gotove zmage. Ovire so sicer velike, in treba bo

še veliko znoja in boja, preden bo vojna dobljena.

Naše okoličansko ljudstvo je v predvojnem času bilo dobro, dasi je pod vplivom vaških razmer in političnih bojev zašlo bolj na levo. Vojna sama ni prinesla občutnega preokreta duševnosti, razen pri onih, ki so bili v Rusiji. Toda povojne razmere so razbrzdale ljudske strasti vsled vedno novih in hipno se izpreminjajočih dogodkov tako, da si ljudstvo, — pa tudi inteligenti — ni moglo ustvariti novih smernic življenja. Vedna menjava je razmajala tudi prejšno stalnost. Vedna in še danes se ponavljajoča spremembnost je tako vplivala na vzgojo našega ljudstva, da je postalo sebe nezmožno. Novemu režimu ni bilo kos, staremu se ni moglo tako v svoji prirojeni duševnosti odpovedati. Prišle so nove ideje iz boljševiške Rusije, in tako je nastala duševna zmeda med ljudstvom, da ni znalo ne kam, ne kod? Povojne razmere so silno kvarno vplivale na naše ljudstvo in ker ni bilo krepkih voditeljev, ki bi s preroškim pogledom v bodočnost zgrabili za versko in narodno krmilo, se je ljudstvo oprijelo lagodnega »panem et circenses«... Skrb za vsakdanji kruh in posvetno uživanje, ... v tem toku je plavala vsa bojna črta od Jadranskega morja do Triglava. To pa ni ostalo brez vpliva tudi na zaledje.

Težave, ki se mora z njimi boriti Marijino kraljestvo v goriški okolici, so velike, skoraj nepremagljive. Toda krščanska zavest raste kot gorčično zrno. Pripravljajmo polje in vrtno grede, vsajajmo zrnje in mladike, pa bo poglano novo življenje. In po besedah dr. A. Breclja ne smemo čakati žetve tam, kjer nismo sejali. Zato sejavci v Marijinem kraljestvu krepko na delo!

Pri „Mali Cvetki“.

(Dr. C. Potočnik.)

Kdo ne pozna Male Cvetke, bl. Tezerije Deteta Jezusa, ki bo 17. majnika prišteta svetnicam! Iz vsega sveta hite njeni častilci v severno Francijo v mesto Lisieux (izg. Lízjō) na njen grob prosit jo pomoči, pa tudi zahvaljevat se za nešteto dobrot, ki so jih že prejeli po njeni priprošnji. Umrta je šele pred dobrimi 27. leti in vendar je kraj, kjer počivajo njene relikvije, med največjimi in najbolj obiska-

nimi francoskimi božjimi poti. Njeno življenje sem poznal že dalje časa; ko sem pa videl v Parizu, kako veliko zaupanje imajo do nje laiki in duhovniki, kako molijo pred njenimi podobami po pariških cerkvah, sem še bolj zaželel pohiteti prav tja gori, kjer je ta ljubka svetnica preživela večino svojega kratkega, a Bogu tako ljubega življenja.

21. avgusta lansko poletje sva zgodaj

zjutraj šla z vzornim katoliškim možem, gospodom Parizom, na pariški kolodvor sv. Lazarja. Komaj dobiva vozne listke in vstopiva na vlak, se že točno po voznem redu začne premikati. Potnikov je v tej smeri vedno vse polno, zlasti še v poletnih mesecih; po tej progi so se vozili in se še vozijo naši fantje in možje, ki odhajajo čez morje bodisi preko Cherbourgha ali Le Havre iskat v Ameriko zaslužka. Tisto jutro sta v presledkih desetih minut odpeljala dva brzovlaka v isti smeri, ker se bilo potnikov za en vlak preveč, kar se v poletnih mesecih tudi sicer večkrat dogaja.

V vozu dobiva še nekaj prostora, tako da ni bilo treba stati. Razen naju so bili v kupeju še štirje potniki. Skozi pariška predmestja smo se vozili zmerno hitro. Ko so se pa začeli izgubljati za nami visoki tovarniški dimniki, smo hiteli po bliskovo.

»Koliko časa se bomo vozili do Lisieuxa?« vprašam svojega tovariša.

»Dobre tri ure, pa bomo tam. Lisieux namreč od Pariza ni več oddaljen kot 191 kilometrov. In naši brzovlaki vozijo dobro.«

»V Lisieux potujeta, gospoda!« prekine najin razgovor gospa, ki se je s svojim soprogom peljala z nama v istem vozu. »Potem imamo pa isto pot. Midva se vračava iz toplic domov v Lisieux. Prav blizu samostana sester karmeličank imava svojo hišo. Zelo naju veseli, da smo se našli. Vsako leto prihaja veliko romarjev na grob bl. Terezike. Ni skoraj dneva, da se ne bi v večjih ali manjših skupinah pripeljali njeni častilci v naše mesto, pa ne samo iz Francije, marveč tudi iz drugih držav, celo iz Amerike in Avstralije. Seveda jo tudi mi domačini močno častimo. Vi ne veste, koliko je nam že pomagala, zlasti ob času vojske!«

»O Tereziki govorite,« se oglasi mož, ki je sedel pri oknu, z zagorelim obrazom, s klobukom potisnjenim globoko na čelo. »To tudi jaz spoštujem in častim. Nisem lahkoveren, ali toliko rečem: Ko bi se ne bil njej priporočal v bitki pri Verdunu, bi se mi danes ne vozili skupaj. Na desno in levo so padali tovariši, eni ranjeni, drugi mrtvi. Pa sem poprosil sredi bojnega meteža bl. Terezijo za pomoč in nič se mi ni zgodilo. Recite, kar hočete, zase sem prepričan, da me je obvarovala Mala Cvetka.« Mož, ki bi človek o njem sodil, da ne dá dosti na svetinje in škapulirje, izvleče iz žepa skrbno zavit spominček z

njenega groba. Imel ga je pri sebi vso vojsko in mu je še sedaj dragocen spomin.

V istem vozu z nami so se vozili tudi Čehi, namenjeni prav tako na božjo pot k Tereziji. Imeli so do Pariza poseben vlak; obiskali so vsa važnejša francoska božja pota; Paray le Monial, Lourdes, v Parizu prekrasno cerkev Srca Jezusovega na Montmartru. Vseh je bilo nekaj čez 400, a v Lisieux jih je šlo nekaj čez 20 skupno s svojim škofom iz Kraljevega Gradca.

Na hodniku pred kupejem se dobimo.

»Tudi Vi častite Terezijo, presvetli?«

»Veliko zaupanje imam do nje. Moram reči, da mi je že pogosto očitvidno pomagala. Njeno češčenje karmoč priporočam tudi svojim duhovnikom. Vedno sem želel obiskati enkrat njeno svetišče. Kakor čujem, bo kmalu prišteta svetnicam. Takrat, če bo le mogoče, pohitim tudi v Rim!«

Vlak je hitel naprej in naprej po lepi pokrajini sredi travnikov in njiv. Podobna je naši lepi Gorenjski; le visokih gora ni videti nikjer.

Prav hitro so potekle tiste tri ure in vlak se je ustavil na postaji Lisieux, našem cilju. Mesto samo šteje kakih 18.000 ljudi in ima silno prijazno lego; okrog in okrog ga obdajajo prijazni holmi, posuti z belimi hišami. V tem božjem vrtu je zrastle Mala Cvetka. Nekatero ulice so ohranile še bolj starinski značaj, povečini pa imajo čisto moderno lice.

Kakih deset minut od kolodvora stoji skromna, tiha cerkvena s samostanom, ki v njem pobožne redovnice karmeličanke opravljajo goreče molitve zase in za druge. Kdo je poznal pred tridesetimi leti to mesto in ta samostan? Danes pa prihajajo verniki iz vsega sveta v to skromno svetišče, kjer počivajo v posebni kapeli zemeljski ostanki-bl. Terezije. In število pobožnih romarjev se množi dan na dan.

Rojena ni bila tukaj, ampak bolj južno v Alençonu 2. januarja 1873. leta. Še kot majhen otrok je izgubila svojo dobro mater. Njen oče se je z vso družino preselil v Lisieux. Kakor mati je bil tudi oče srčno pobožen; glavna skrb mu je bila, da poskrbi svojim otrokom dobro krščansko vzgojo. Stanoval je v lični hišici izven mestnega hrupa — Les Buissonets imenujejo Francozi tisti kraj — kjer se je roža med rožami razvijala mala Terezika.

Ko ji je bilo 16 let, je vstopila v red Karmeličank, kjer je živela devet in pol leta pravo redovniško življenje. Posvetila se je s tem, da je bila zvesta v

izvrševanju vsakdanjih malih dolžnosti in da je imela nemajno zaupanje do Boga. Svoja majhna zatajevanja je kot vedno sveže rože pokladala na oltar božjemu Ženinu. V svojem tihem skromnem življenju je izpričevala apostolsko srce, zlasti s tem, da je veliko molila za duhovnike.

Zgledni redovnici ni bilo prisojeno dolgo življenje. Dobrih 24 let je imela, ko se je njena lepa duša 30. septembra l. 1897. preselila k svojemu Bogu. Njene zadnje besede so bile: »Ljubim Te, moj Bog, jaz Te ljubim!«

Glas njenem svetem življenju se je naglo raznesel po Franciji in preko njenih mej. Vse se je priporočalo njeni priprošnji. Uspehi so bili očitni, čudoviti. V nekaterih letih že skoraj ni bilo kraja na zem-

lji, kjer bi ne bili poznali svete redovnice. Nenavadna ozdravljenja vsled njene priprošnje je nagnilo cerkvene kroge, da so začeli natančneje preiskovati njeno življenje in njene kreposti. Ko je bila njena svetost zadostno izpričana, in ko so bili neizpodbitno dokazani čudeži, ki so se zgodili po njenem posredovanju, je bila že 29. aprila 1923. l. prišteta blaženim. Njeni najbližji sorodniki so takrat še živeli, med njimi dve rodni sestri, ki živita prav v tem samostanu. V cerkvi sv. Petra in na trgu pred vatikansko baziliko se je zbralo takrat toliko vernikov, kakor le ob največjih slovesnostih.

V tej skromni cerkvi počivajo torej njeni zemeljski ostanki v dragocenem relikviariju, kamor so jih prenesli z mestnega pokopališča 26. marca 1923.

(Konec prihodnjic.)

Vsa sem Tvoja, o Gospod!

Vsa sem Tvoja, o Gospod!
Hočeš - li, da moja pot,
bode skalnata pečina,
da bo zvesta spremljevalka
tiha žrtev, — bolečina?
Ali zapoveš viharjem,
naj se dvigajo krog mene:

Ali morda pa porečeš,
naj me dih miru odene? —
Naj že bode kakorkoli;
duša vdanostno Te moli.
Tebe ne pustim nikoli,
Jezus moje vse!

Mirjam.

Cudodelnik.

Že nekaj let se množe prošnje iz vseh delov sveta, naj bi sv. Cerkev prištela med blažene velikega papeža Pija X. V Rimu in po Italiji so pa Pija X. itak kmalu po smrti jeli častiti kot svetnika in ga na pomoč klicati. Nič čuda; saj je bilo med ljudmi splošno znano, koliko čudovitih ozdravljenj se je izvršilo na njegovo molitev še, ko je živel, pa tudi po smrti njegovi. — V založbi Herderjevi je izšla knjiga, ki v nji popisuje neki Forbes življenje častivrednega Pija X. To knjigo je nekdanji papežev državni tajnik Merry de Val označil kot najbolj točen življenjepis Pijev. Tu je opisanih mnogo čudežnih dogodkov. Omenjamo (iz l. 1919) samo dva: I. Rimski meščan Ferdinand Smith je bil zelo bolan na obistih. Zdravniki, med njimi načelnik poliklinike, prof. Zeri, so izgubili vse upanje, zlasti ker je bil bolnik že 69 let star. Sorodniki so vedeli, da je bolezen neozdravljiva in da bi se utegnila vleči še kak mesec. Poklicali so jezuita P. Isolanija, da ga je prevedel; hkrati

mu je pa prigovarjal, naj zaupa na priprošnjo papeža Pija X. ter naj ga prosi pomoči. Dal mu je malo podobico pokojnega in košček od njegove obleke. Bolnik je položil oboje na mesto, kjer je čutil najhujše bolečine ter prosil pokojnega pomoči. Takoj je čutil olajšanje. Bolečine so ponehavale, bljuvanje se je ustavilo. Čez 10 dni ni našel zdravnik ne otekline, ne drugih znakov bolezni.

II. Francoski stotnik Hamon je imel okrvavljene možgane, kar je povzročilo delno otrpnenje telesa. Stanje njegovo je bilo opasno. Župnik ga je spravil z Bogom. Podelil mu je sv. obhajilo, obenem pa še malo relikvijo papeža Pija X. Družino je pregovoril, da je opravljala devetdnevno. Drugi dan nato se je bolniku izboljšalo. Ob sklepu devetdnevne je stotnik zopet govoril; čez teden dni je mogel že vstati in kmalu nato zopet nastopiti službo. Nikdo ni mogel spoznati, da je bil nevarno bolan.

Kraljica majnika,

Sv. Cerkev sicer nikomur ne ukazuje, da bi moral te čudežne dogodke sprejeti kot versko resnico. Verovati moramo pač vse čudeže, ki o njih govori sv. pismo, ker so od Boga razodeti. Verovati vse druge, celo lurske čudeže, nam je dano na prosto. Vendar pa moramo reči, da bi se tak človek, ki bi hotel strogo preiskane in kot pristne priznane čudeže kot zgodovinsko dejstvo tajiti, ustavljal čednosti, ki ji pravimo resnicoljubnost. Nam, katoliškim kristjanom so čudeži tudi zunanja zname-

nja, ki z njimi Bog izpričuje čednost in svetost svojih odličnih služabnikov. Tako je izpričana tudi svetost blagopokojnega Pija X., ki bo v kratkem prejel odliko oltarja.

Nekaj posebnega je v življenju † papeža Pija X. tudi to, da ima številka 10 izredno vlogo: 10 let je bil kaplan, 10 let župnik, 10 let kanonik, 10 let škof v mestu Mantua, 10 let patriarh in kardinal v Benetkah; deseti papež tega imena; vladal je pa 10 in eno leto. A. Č.

Tako je — in tako bodi!

Dobrim materam v ponos, tolažbo in bodrilo; površnim materam v poboljšanje; otrokom za opozorilo in opomin; vsem pa za izpregled — to-le visoko pesem o materi:

Mati! Od vseh besed, ki jih izgovarjajo človeška usta, najslajša beseda; prvi dih človeškega srca. Beseda »mati« vsebuje in znači vso najslajšo, najlepšo in najčistejšo ljubezen. Dobra mati je največji dar od Boga, ki ga je mogoče na zemlji uživati. Služba matere je najplemenitejša od vseh, zakaj — biti mati — se pravi ljubiti in trpeti... Prava mati se vsa posveti za dobrobit svoje družine. Domača hiša je njeno kraljestvo; tam občudujemo vso njeno skrb, lepoto in dobroto. Sre-

dišče vseh njenih želja in teženj je njena družina. Verno srce ji je zakonik, ki po njem vlada; žezlo ji je — ljubezen. Zato tudi njo vse ceni: otroci jo spoštujejo, mož jo ljubi, družina se ji vdano pokorava. — Vsaka dobra mati je in mora biti prepovedana z živo vero; zakaj brez nje utegne postati najzlobnejše bitje. Vera je krona materinega dostojanstva. V srca svojih otrok vliva verna mati najlepše kreposti, v zavesti, da jih mora vzgojiti predvsem za Boga, če hoče, da bodo kdaj koristni člani človeške družbe.

Verna mati! Tvoja slava ne bo nikdar minila, če si vršila svoje dolžnosti v duhu krščanske vere.

(Po listu: »Naš dom«.)

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše Jos. Volc.)

3. Doba doraščanja.

(Dalje)

Sam notranji nagon še ni edino, kar vabi in vleče mladega človeka te dobe v razbrzdano življenje; so še tudi mnogotere zunanje vabe, ki niso nič manj nasilne in nevarne, da zavedejo mladeniča ali dekleta na grdo pot. Omenimo samo najnavadnejše, takorekoč vsakdanje.

Najprej ljubavna znanja. To so več ali manj tajne zveze med mladeniči in dekletji, ki se že ljubijo po zakonsko, ki še ne mislijo ali ne morejo stopiti v zakon. Prične se taka reč čisto nedolžno: malo vabljenja, dopisovanja, malo srečavanja, malo shajanja — in kakor že tako spoznavanje popisujejo razni romani. Ali to spoznavanje začudo naglo napreduje in

ne v dobri smeri. Razpase se v mladem človeku grda strast, polna razburjenja in ljubosumnja, in počasi vse preide v nenasično pohotnost. Najblažje čuvstvo človeškega srca, ljubezen, se spači v meseno norost, ki izrabi vse čiherne okoliščine, ki morejo koristiti spolni sebičnosti: moč, lepoto, denar, darila, obleko, hrano in pijačo, zabave in samoto, obete in grožnje, celo skrb za bodočnost. Samoposebi je umevno, da pri tem ne vene in gine v mladem človeku samo nežna sramežljivost, ampak tudi smisel za poštenost, varčnost, delavnost, domačnost, mladostno svežost in prizadevnost, zaupanje v vodstvo starejših — raste pa vihravost in domišljavost.

Najsilnejši strasti se prepusté vajeti v najodločilnejših letih, in najvažnejša življenjska zadeva se odločuje s slepoto. Gotovo ne odobravamo ravnanja tistih staršev, ki silijo svoje otroke v zakon prav s to in to osebo, ki je slučajno njim všeč; ali kar na slepo srečo, ne da bi se mlada človeka kaj poznala. Tako se neumna živina vprega v jarem. Kar obsojamo, je le tisto brezciljno ljubezničenje, ki nima nobenih namer na bližnji zakon, ampak se redi samo zavoljo samoljubnosti, kratkočasnja, laskanja ali celó nečistega uživanja. Če pride že kar do tega zadnjega, potem ni taka zveza nič drugega ko navadno vlačugarstvo, nič bolje kot ono cigansko ali rokovnjaško priležništvo, samó še toliko slabše, kolikor je bolj prikrivano ali opravičevano. Kdaj in pod kakimi pogoji je pa dovoljeno pošteno znanje med mladimi ljudmi, ki se iščejo radi zakonske zveze, o tem še izpregovorimo podrobneje na drugem mestu.

Nevarna reč, ki tudi močno pospešuje nečisto življenje med mladim svetom, so popivanja in plesi. Da alkoholna pijača posebno draži spolne živce, trdijo vsi zdravniki. Saj je to razodel že tudi Sveti Duh po Salomonu (Preg. 20, 1.): »Vino dela nečistost in pijanost hrup; kdorkoli ima na tem veselje, ne bo nikoli moder.« Ta hrup v pijanosti so menda nori plesi. Pravimo »nori plesi«, kakor jih vidite po naših krčmah, vaških beznicah in zasebnih shajalnicah malopridne mladine. To divje skakanje, to razsajanje, hotljivo vrskanje in kričanje v alkoholni omami, ponoči, brez nadzorstva, sam razuzdan mlad svet obojega spola skupaj, nagnéten, vmes preklinjevanje, kvantanje, najostudnejše šale in telesne kretnje — v takem ozračju naj ima sramežljivost in čistost svoj dom?! Pojdite, pojdite — kdor to trdi, je slepec, hinavec ali pa lažnik. Še velikomestni bali takozvanih »najljfinejših družb« so se dandanes mnogokod izpremenili v javno razuzdanost in nekdam zelo dostojni »narodni plesi« že tudi niso več nedolžno razveseljevanje — bodo pa plesi pijanih fantov in pijanih deklet v poznih nočnih urah — nedolžno veselje! V oštarijskem prostaštvu sta tak mladenič in dekle poštena in po poti domov v temi sramežljiva in v vinjenosti čista? Molčimo! Škof Slomšek je zapisal: »Lažje je bel sneg v goreči peči ohraniti, kakor na plesu se greha obraniti, ki nedolžna srca umori.«

Pa niso samo plesi take kužne prilike, da vene v njih nedolžnost in sramežljivost kakor cvetje pod slano — je še mnogo drugih takih priložnosti, zlasti po deželi, kjer se zbira odrastla mladina rada z namenom, da pohujšuje in streže svoji poželjivosti. Omenimo samó mlačev, če ni zraven dostojnih starejših ljudi; spravljanje sená, metev prosá, ličkánje koruze, trenje lanú, trgategv po vinogradih, hojo v mlin, po semnjih, po žegnanjih, društvenih prireditvah in — celó božja pota postanejo včasih vražja pota.

Koliko se ob takih prilikah, če so poželjivi mladi ljudje brez nadzorstva, nedolžnih duš umaže in umazanih pogrezne, presodi lahko vsakdo, ko nosi med svetom oči odprte. Slaba družčina gotovo vsaj umaže, če ne vname. Ali naj še omenimo ponočna shajanja pri oknih hotljívih žensk? Toda tam že niso več nevarnosti, ampak že navadno priležništvo.

Med slabo družčino smemo šteti tudi slabe knjige in protiversko časopisje. Kar ta plaža naredi škode med lahkoverno mladino, je naravnost nepregledno. Osobito še pri nas Slovencih, ki imamo umazanega tiska toliko, kakor znabiti noben narod na svetu. Te vrste klafaci so celó hujši in nevarnejši kot oni z umazanim jezikom. Onemu vidiš na licih in v očeh, kakšen mora biti znotraj; knjiga ali časnik je pa na vitez, kakor angel luči, ki te pride učiti in vedrit. Modri papež Pij X. je izjavil: »Te vrste književnost razširja najusodnejše zmote, najstrahotnejšo izprijenost; kuži duhove in srca ter uničuje vse pojme o božji in človeški pravici.« Naš slavni jezikoslovec Miklošič je bil mnenja; »Tiskana beseda se ne izgubi v zraku kakor izgovorjena, in napravi lahko več pohujšanja ko pohujšljivi pogovori.« Zato ni pustil v svojo družino nobenega protiverskega ali pohujšljivega lista. (Dr. J. Pajk v Moh. kol. 1892). Zlasti dandanes, ko vse bere in zlasti mladina tišči za opolzkim berivom, morajo biti krščanski starši tem pozornejši, kaj beró njih sinovi in hčere ter odkod dobivajo knjige in časnike, ker so danes ustanovljena že posebna društva in knjižnice s poglobitvim namenom, da potom predavanj in slabih knjig čim gotoveje izpridijo slovensko mladino.

Še eno veliko nevarnost za čistost mladine moramo omeniti. To so gledališke predstave in kino — dandanes križem svetá pravi templji vragovi

in visoke šole nesramnosti. Kaj si vse upa v naši dobi očitno pred luč v takih prostorih, bi človek ne verjel. Vsake vrste pohotnost od otroških npravstvenih zmot do prešuštva, krvosramnosti in zločinov proti naravi — vse se kaže in povečuje ob petju, godbi, čarni razsvetljavi, v sijajnih kostumih in omamljivih nastopih, v

jenost in hinavstvo. In da smo odkriti na vse strani: celó po naših podeželskih odrih, ki imajo za namen srčno oblažitev in izobrazbo preprostega ljudstva, ni vse v redu. Kaj se je tekom časa že vse vteplo med igralce in gledalce — tisti vé, ki opazuje in izkuša. Ko pa pride na deželo še umazani kino s svojo kulturo, potem se

Sv. Angela Merici.

najizbranejših besedah in stihih, v zgrabljivih prizorih in zapletkih, na prelestnih odrih, pred »najboljšim« občinštvom. — Proslavlja se grdobija kot junaštvo in mučeništvo, celó kot smisel in cilj življenja, smeš pa in vlačí po blatu nedolžnost in skrb za poštenost kot omejenost, prismo-

lahko v grobu obrneš, blagi pesnik, ki si svetu zatrjeval:

Tu biva narod še krepak,
tu biva narod poštenjak,
ki svet ga še okužil ni,
ki čas ga omehkužil ni.

(Konec prihodnjič.)

Slovenskemu ženstvu.

Katoliška mladenka! Katoliška žena! Šesta božja zapoved še velja — tudi zate, tudi za tvojo nošo in obleko. Tiste, ki jo prelamljajo, bodo nekoč radi grehov pohujšanja in zapeljevanja pred Bogom ostro kaznovane.

Katoliške šivilje! Pomislite na svojo odgovornost, če izdelujete pohujšljive obleke! Proč z drzno obleko brez rokavov! Proč z obleko, ki ne pokriva dovolj zgornjega dela telesa! Proč s prozornim blagom! —

Več ljubezni tihim sotrpinom!

V jeseni leta 1917. so se v Rusiji s silo in zvijačo polastili vlade skrajni komunisti, boljševiki, ki so z ognjem in mečem preganjali vse svoje nasprotnike, zlasti pa izobražene ruske stanovce. Že sedem let vladajo, a še vedno se poslužujejo krvavega in krivičnega nasilja; noben pošten človek ni varen svojega življenja in premoženja. Doslej so pomorili že nad dva milijona Rusov; več milijonov jih je pomrlo od lakote, okoli tri milijone Rusov pa živi v izgnanstvu; razkropljeni so po vsem svetu, nekoliko tisoč jih je tudi v naši domovini.

Večkrat se je govorilo in pisalo, da bi se Rusi lahko vrnili v domovino; nekateri listi so hvalili boljševike. A po popolnoma zanesljivih poročilih vlada v Rusiji še vedno tako krivično in krvavo nasilje, da se ni mogoče vrniti. Nekateri Rusi, ki se ne brigajo za nobeno politiko, so se že vrnili v Rusijo; imeli so dovolj nje boljševiške vlade in zagotovilo, da se jim ne bo zgodilo nič žalega. A tudi izmed teh je bilo v Rusiji mnogo ustreljenih, mnogo pa vrženih v ječo. Obenem pa je Rusija tako obubožala, da si pošteni ljudje težko služijo kruh.

Posebno strašno pa je, da so ruski boljševiki strastni nasprotniki vsake vere, z vsemi sredstvi širijo brezbožnost in pohujšujejo mladino. Še nikoli se ni tako načelno širila brezbožnost.

Za lajšanje bede ruskega naroda se je v Rusiji dve leti mudila papeževa dobrodelna misija. Od članov te misije in od drugih zanesljivih ljudi je sveti oče prejel natančna poročila o boljševiški vladi in njenih groznilnih krivicah. V božičnem nagovoru ob otvoritvi svetega leta je papež javno obsodil boljševiško vlado in vse vladajoče kroge opozoril, naj svoje narode varujejo pred grozno nesrečo boljševizma; vsi, ki jim je mar javno blagostanje, svetost družine in človeško

dostojanstvo, naj se varujejo strašnega boljševizma. Obenem pa je papež izjavil, da bo še nadalje podpiral Ruse, ki so izgnani iz domovine.

Ko so v evropske dežele pribežali prvi ruski begunci, je papež Benedikt XV. takoj organiziral podpiranje ruskih beguncev; to delo z veliko vnamo nadaljuje sedanji sveti oče Pij XI. Po opominu svetega očeta podpirajo škofje in drugi katoliški krogi po raznih deželah z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo Ruse brez razlike vere. Belgijski kardinal Mercier je zaukazal cerkvene zbirke v katoliških cerkvah; s pomočjo teh zbirk vzdržuje sto in petdeset ruskih visokošolcev in več šol za ruske otroke. V Rimu je društvo sv. Petra organiziralo podpiranje ruskih beguncev. Mnogo papeževih poslopij v Rimu in v rimski okolici je na razpolago ruskim beguncem.

V naši državi je vlada nekoliko poskrbela za ruske begunce kot v nekako odškodnino za denarno in drugo pomoč, ki jo je nekdanj prejel iz Rusije. Nekateri Rusi so dobili nižje državne službe. A vse to je tako malenkostno, da je tudi pri nas med ruskimi begunci veliko revščine in skrajnega pomanjkanja.

Od strani naših krščanskih organizacij se doslej še ni veliko storilo za ruske begunce. Po želji svetega očeta je tudi presvetli škof ljubljanski izrazil željo, da bi naše verske organizacije bolj podpirale Ruse. V ta namen je pred dobrim mesecem obiskal ruske begunce v barakah pri ljubljanskem glavnem kolodvoru. Ruski begunci so bili tega obiska izredno veseli; nekateri so bili do solz ganjeni, ko se je naš vladika tako ponižal, da si je od blizu ogledal vso bedo. Vsi so z velikim spoštovanjem in z ganotjem pozdravljali presvetlega škofa.

Po želji presvetlega škofa dr. Jegliča so voditelji ljubljanskih Marijinih družb sklenili, da bodo Marijine družbe organi-

zirale podpiranje ruskih beguncev. Odbor »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« in osrednje vodstvo Marijinih družb ima zanesljiv zapisnik Rusov, ki so posebno vredni in potrebni pomoči. Rusi in Rusinje predvsem želijo dela, da bi si mogli prislužiti, kolikor je potrebno za najskromnejše življenje. Ganljivo je gledati, kako so jako izobraženi možje, nekdanji visoki uradniki in vojaški dostojanstveniki, pripravljani izvrševati najnižje službe, da bi se mogli skromno preživiti. Visokošolci služijo kot kuhinjski hlapi v ruski kuhinji, delajo kot najnižji delavci pri stavbah; generali služijo kot nižji pisarniški uslužbenci, starček polkovnik s sklonjeno postavo služi kot raznašalec telegramov in s trudnimi koraki hiti po ljubljanskih ulicah; žene z višjo izobrazbo si služijo kruh s težkim delom. Med Rusi, ki živijo med nami, je mnogo zares plemenitih src in dobrih poštenih ljudi, ki so vredni naše pomoči in našega sočutja.

Res je, da je tudi doma mnogo bede in siromaštva. Toda naši siromaki imajo svoje znance in sorodnike, ki pri njih najdejo pomoči. A bedni Rusi živijo v tujini, kjer jih nekateri gledajo po strani, jih zaničujejo in žalijo. Ravno najboljši Rusi v svojem ponižanju in v skromnosti trpijo največjo bedo. Mnogo med njimi je globoko vernih in bi se radi seznanili z dobrimi vernimi katoličani.

Na lanskem kongresu na Velehradu je praški apostolski nuncij v imenu sve-

tega očeta s toplimi besedami priporočil skrb za ruske begunce: »Predvsem se ne smemo strašiti nobenega truda in bremena, da našim bratom iz Rusije podamo bratsko roko v pomoč, a roko, ki jih bo dvigala, ne pa poniževala. Ruski narod je dragocen biser one Cerkve, ki predseduje vesoljni krščanski ljubezni. K temu narodu se obračajo naša srca, da s solzami v očeh želimo srečno prihodnost, tolažbo in mir, blagostanje in svobodo tako velikega mučeniškega naroda.«

Da ustrezemo tej srčni želji svetega očeta, prosimo, naj se po vsej Sloveniji zbirajo darovi za uboge ruske begunce. Katoliške kroge v Ljubljani pa prosimo, naj nas podpirajo, da bomo mogli dati kaj pomoči in zasluzka najpotrebnejšim Rusom in Rusinjam. Katoliška Cerkve želi, da bi z ljubeznijo pokazali Rusom, da smo res pravi učenci Kristusove ljubezni in da bi v ruskem narodu zbudili željo po zedinjenju vseh, ki še častijo Kristusa in njegovo Mater Marijo, Bogorodico. Darovi in dopisi naj se pošiljajo na naslov: Osrednja pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

Obenem prosimo, naj se povsod poživi zanimanje in molitev za namene »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«. Molitev v ta namen je drugi glavni namen svetega leta. Papež sam mnogo moli za krščanski Vzhod, posebno za nesrečno Rusijo; vsak dan ponavlja pobožni vzdih: Odrašenik sveta, reši Rusijo! (300 dni odpustka.)

Osrednje vodstvo.

Za njim!

(Roman iz Kristusovih časov. — Prevaja iz nemškega P. P.)

V.

»— Torej vi vsi, ki ste prišli iz mest in udobnih stanovanj v to puščavo za menoj: čemu ste prišli?! Ali boste mogli prenesti resnico, ako jo vam povem? Nisem tisti, ki ga čakate, ampak za menoj pride. Toda pripravite srca in storite pokoro, da bo vreden sprejem. Prenovite svojega človeka na znotraj. Ako sedaj le glavo uklonete pod curek vode, ki priteče izpod mojih rök: Kaj ste storili posebnega, ako niste uklonili tudi Srca? Pogubljenje bo vaš delež!«

Tako je klical prerok in njegova mogočna beseda je odmevala od skalnate stene onkraj Jordana. Nekdo izmed farizejev pa se oglasi in oporeka:

»Izvoljeno ljudstvo smo in ti nam pretiš s pogubljenjem!«

Prerok ga zavrne:

»Bog lahko obudi Abrahamu otrök iz tehle kamnov, vi pa mislite v svoji oholosti: Zarod Abrahamov smo! Povem vam, da je sekira že nastavljena na korenino. In ni več daleč tisti dan.«

Obmolknil je in je uprl svoje strogo oko v mlado ženo, ki je sedela v ozadju na skladu kamenja in žalostno opirala glavo v dlani. Sedaj pa sedaj je dvignila oči v preroka, a jih je razočarana vselej takoj povescila. Tudi drugi so bili zmedeni v srcu in niso vedeli,

kaj naj odgovore in kaj naj store. Nekdo iz množice vpraša:

»Kaj nam je storiti, da bomo zveličani?«

»Kdor ima dve suknji, naj da eno tistemu, ki nima nobene. In kdor ima jed, naj stori isto« — je bil odgovor.

»Kdo pa si ti, ki govoriš mogočno, kakor da imaš oblast? Povej nam, da damo odgovor tistim, ki so nas poslali,« pravi drugi.

Krstitelj odgovori: »Jaz nisem Kristus!«

»Torej! Zdaj vemo, da si lažniv prerok; kaj krščuješ, če nisi Kristus!«

»Jaz krščujem z vodo, on pa bo krščeval z Duhom,« odgovori prerok na skali.

Potem je zavalovalo med množico, kajti žena, ki je doslej opirala glavo v dlani, jo je dvignila in poslušnila pri besedah, da bo prišel nekdo drugi, ki bo krščeval z Duhom. Pozabila je vse okrog sebe. Ni videla ljudi, ki so se začeli ozirati in kazati s prstom nanjo. Ni se zmenila za rimske dninarje, ki so delali nečedne opazke. Tudi ni zapazila, da so se farizeji od daleč umikali, da bi jih ne omadeževala njena bližina, ko se je rinila v ospredje. Hotela je tja do kamna, na katerem je stal prerok. Hotela mu je zastaviti vprašanje, kedaj pride oni z Duhom... A v tem trenutku jo je zbodla beseda, ki jo je siknil nekdo iz množice: »Nečistnica!« Ustavila je korak in sklonila glavo. Bila je Marija iz Magdale¹.

»Kaj hočeš žena?« zadoni glas prerokov.

»Odpuščenje!« vzklikne in pade na kolena.

»Oznanjam kesanje, a za menoj pride — in je že blizu — ki bo delil milost in odpuščenje.«

»Kedaj pride?«

»Med vami je in vi ga ne poznate!«

Bližala se je druga žena. Sključena vsled starosti in opiraje se na palico je tipala bliže. Bila je slepa.

»Slepa sem in videti želim. Nikogar nimam, ki bi me vodil. Sledila sem množici, ki je drla v puščavo in po sledih tvoje besede je šla moja stopinja. Zdaj sem tu. Če si prerok, ozdravi me!«

»Jaz nisem prerok; a za menoj pride, ki je bil pred menoj. In potem bo hromi skakal kakor jelen in ušesa gluhih bodo odmašena. Jaz zdravim duše, on bo zdravil duše in telesa... Končano je. Pristopite sedaj, da prejmete krst v znamenje pokore.«

Janez je stopil raz skalo, vzel posodo in do kolen zabredel v vodo. Potem so molče bredli drug za drugim in klonili glave.

Ko je postalo tiho in je le voda šumela mimo skal, se je zavedla slepa, da je sama

in da nima nikogar, ki bi jo izpeljal iz puščave; zakaj deček, ki mu je bila dala zadnje denarje, da jo je bil pripeljal sem, se je izgubil med odhajajočo množico. Čut samote se je je polastil in začela je klicati: »Kdo me popelje odtod? Kdo me popelje?« Tedaj pristopi od zadaj ženska, ki se je bila zadržala za množico, jo prime za roko in pravi z mehkim glasom:

»Ako se hočeš oprijeti moje roke, rada ti jo ponudim. Toda moja roka ni čista.«

Bila je Marija iz Magdale, ki je govorila te besede. Slepa se oklene njene roke in jo gleda brezizrazno z očmi, v katerih so se bile pojavile solze.

»Tvoj glas zveni v žalost,« pravi slepa. »Spoznam, da si polna nadlog kakor jaz. Ali te štejejo tudi med spokorne, ki hodijo za Krstnikom?«

»Ne. Mene so izločili izmed sebe,« odgovori Magdalena žalostna. »Da veš: jaz sem bila očitna grešnica. Sedaj pa pravijo, da ima priti Prerok prerokov, ki ga čakamo, in Krstnik ob Jordanu je baje predhodnik njegov. Zato sem prišla, da poizvem, kje je oni Veliki, da grem k njemu in mu priznam svoje grehe; ker tako veliki so, da mi jih bo le on mogel odpustiti.«

»Blagor ti, sestra! Vodi me, ker tudi jaz želim k njemu. Skrušenih src, pravijo, ne bo zavržel in upognjenega trsa ne bo zlomil.«

Potem sta odšli, ena slepa na očeh, druga do zadnjega še slepa na duši.

Med zadnjimi, ki so se zadržali ob reki, je bil Simon. Ves čas med govorom je stal sredi množice in poslušal gromke besede Krstiteljeve. Srce mu je močno bilo v prsih in na vse okrog sebe je bil pozabil; zakaj tako tehtnih in mogočnih besed doslej še ni slišal. V tem možu — to je izprevidel — je bilo nekaj nadčloveškega. V njegovi besedi je bil vihar, ki je moral vsakega sponesti s seboj — kam?! Če je to lažnivi prerok, potem pogubljenje tistemu, ki mu sledi. A če je pravi prerok?! Če je res predhodnik in glasnik tistega, ki ima priti...

»Na preizkušnjo ga postavim!« je sklenil Simon. In pristopil je, preden se dá krstiti, pred moža preroka in mu zastavil vprašanje: »Kaj sodiš o Gideonu, ki je največji izmed pismoukov v Izraelu?«

Janez ga pogleda z ostrim očesom in izpregovori:

»Mladenič, neizkušen si in léta te razodevajo. A vedi, da tisti, ki ga imaš za največjega v Izraelu, bo majhen na dan preizkušnje; kajti največji med pismouki je od resnice toliko proč, kakor je potok, ki usiha v pesek, oddaljen od morja. Ako hočeš rešiti

¹ Marija Magdalena.

dušo, potem se boš ob svojem času moral odtrgati od njega in slediti drugemu. Gideon je kakor Jordan: mogočne valove žene, toda ti valovi teko v Mrtvo morje...»

»Ti torej zaničuješ največje in najbolj zaslužne može Izraela?! vzklikne Simon in vsaka mišica na obrazu mu trepeče od jeze in razburjenja. »Gorje ti! Male ljudi boš morebiti oplašil, ampak časti naših velikih se ne dotikaj!«

»Veliki bodo majhni spričo njega, ki pride!« ga zavrne Krstitelj. In raztegne besedo še dalje in dostavi: »Kakor sem klical Herodu in mu še kličem: Prešustnik si! — tako svetujem tvojemu učniku: Poišči si drugo smer, ker sicer se ne boš rešil ob dnevu obiskovanja.«

»Zdaj vem, da si lažnik in kriv prerok! In to bo tvoja smrt, ker si zaničljivo govoril o mojem učniku!« kliče ves razvneti Simon. Pri tem stisne pesti in se obrne v stran. Z komolci se prerine skozi množico, ki je čakala na krst in izgine v puščavi, kamor sta bili pravkar izginili slepa in Marija iz Magdale.

Dolgo je moral bloditi sem in tja, preden je našel pravo pot; kajti večer se je bil naredil in mesec je le slabo osvetljeval okolico. V daljavi pred seboj je zagledal dve ženski postavi, ki sta se premikali v isto smer, kamor je tudi on hitel. Doteče ju in ju nagovori:

»Tudi ve dve sta bili pri lažnivem preroku? Zdi se mi, da sem vaju videl med množico. Tudi vama je dal piti žolča in jesiha mesto medu in mleka, se mi zdi.«

»Res je,« reče slepa. »Zato pa sedaj greva, da poiščeva večjega od njega... Za nočoj nameravava prenočiti v ribiški koči ob Jordanu. Poglej, Magdalena, ali se že svetijo okna iz daljave.«

Magdalena dene roko nad oči in zapazi slabo lučko, ki je trepetala med bičevjem.

»Vidim luč,« odgovori. In tesneje stisne desnico slepe v svoji, da jo popelje k luči.

»Zakaj nimata trpkih besedi za Krstitelja, ki vaju je žalil s trdoto?« vpraša Simon, ko so se bližali koči.

»Ker nama je zablestelo novo upanje,« pravi Magdalena. »Sam je rekel, da za njim pride, ki je večji od njega. In ker bo večji, bo videl ne le grehe, ampak bo znal izreči tudi besedo odpuščenja... Pojdi isto pot, mladenič, in upaj na tistega, ki ima priti.«

Simon se bridko nasmehne.

»Ne morem,« odvrne. »Laži-prerok je obdobil mojega učenika Gideona, ki ga ni boljšega človeka mimo njega. Njega imam in ni mi potreba iskati drugega. Obrekovalec pa se bo še kesal svojih besedi. Umrli bo za besedo, ki jo je rekel!«

»Ti vendar ne misliš —?!« se prestrašita slepa in Magdalena.

»K Herodu grem!« sikne Simon. »Naravnost h kralju grem in ga ovadim, da je kralja imenoval prešustnika. In potem naj umrjel! Oko za oko, zob za zob!«

Ob zadnjih besedah mladenič izgine v temo.

(Dalje.)

Iz življenja.

Nedavno me je pot pripeljala k prijateljski družini na Koroško. Po večerji smo po domače kramljali. Med drugim je prišlo na vrsto tudi versko vprašanje. Pa pravi Dorin soprog: »Jaz imam veliko zupanje do angela variha... Stvar me je zanimala, kajti take izjave so danes med moškimi svetom kaj nenavadne. Predobro tudi vemo, da gospodje v takih in podobnih pojmihi niso preveč sentimentalno nadahnjeni in da dobro premislijo, preden kaj reko. Na moje ponovno vprašanje, je višji državni uradnik jel pripovedovati: »Pokojna mati nam je bila vcepila v srce prav posebno ljubezen do angela variha. Kako verno smo jo poslušali, ko nam je o njem pripovedovala toliko lepega. Zvečer je z nami molila. Na čast angelčku varihu

smo znali največ molitvic. Ko je ležala v zadnjih, vzdihih, nas je prekrizala in rekla s tresočim glasom: »Ljubite očeta in pridno molite k angelu varihu, kakor sem vas učila.« Kmalu nato je izdihnila. Vsi smo bili še majhni in takrat nismo slutili, kaj smo z njo izgubili. Oče je bil postal še resnejši nego prej. Tako žalostno nas je pogledoval. Gotovo smo se mu smilili: sirote brez matere. Vsak večer nas je vprašal, če smo že molili k angelu varihu, kakor nam je velela mama. Tako nas je vezala tista molitev vedno z nepozabno pokojnico in nas spominjala na predobro mater. Še kot dijak sem jo vsak dan opravil. Ne vem, če prav iz pobožnosti, a vendar se mi je zdela sveta dolžnost, da jo opravim, ker je bilo materino zadnje

naročilo. Bratje in sestre so čez leta dorasli in se razkropili na vse vetrove. Očeta večinoma ni bilo doma, ker je imel kot mornarniški kapitan le redkokdaj počitnice.

Ko sem v Ljubljani obiskoval 8. šolo, je bil očetov parobrod odplul v Brazilijo. Dolgo ni bilo glasu, kar se nam je zdelo tembolj čudno, ker je oče sicer prav pridno pošiljal pozdrave, zdaj iz tega, zdaj iz onega pristanišča. Nekega dne sem šel po Mestnem trgu. V žepu sem imel komaj par desetec, saj sem bil kot dijak navadno »suh«. Oče že precej časa ni bil nič poslal. Gospodinja pa se je strogo držala načela: »Študent ne sme imeti denarja, da ga bo pozneje znal bolje ceniti.« Ko grem mimo trafike, me z vso silo žene noter. Prav razločno sem slišal notranji glas: »Pojdi in kupi Svetovni list!« (Weltblatt). — Svetovni list? — Kaj bom ž njim? — sem si mislil. Še nikdar nisem kupil nobenega časopisa. In komaj par novcev imam. Saj bi še dovolj ne bilo. Rajši kupim kruha. Pa mi ni dalo miru. Preden sem sploh mogel priti do sklepa, če grem ali ne, sem že stal v trafiki in vprašal po »Svetovnem listu«. Imel sem prav toliko, kolikor je prodajalka zahtevala. Odšel sem, ne da bi se bil pravzaprav zavedal, kako in kaj...

Ko sem doma sedel pri knjigah, se spomnim na svoj časopis in ga potegnem iz žepa. Brez vsakega posebnega zanimanja ga nekoliko prelistam. Že sem ga hotel zopet spraviti, ko zagledam na zadnji strani široko tiskano »Poročilo iz Porto Alegre«. Berem, berem in ne morem verjeti. »Dne 22. julija je nenadoma umrl mornarniški kapitan N. N. iz S. Radi nedostatnih dokumentov se sorodniki pozivljejo, da se zglase vsled ureditve zapuščine.« Moj oče! — Mrtev! Zato ni tako dolgo pisal... Prevzelo me je do skrajnosti zlasti še, ker sem to zvedel na tako čudovit način. Vsi smo strmeli in kar verjeti nismo mogli. A kmalu smo po priglasitvi dobili natančnejših podatkov. Tedaj ni nihče več dvomil. — — Jaz pa sem bil prepričan in utrjen v eni misli: To je delo angela variha! Od takrat ga častim z vso dušo, saj mi zbuja spomine na nepozabno mater in predobrega očeta. Pa tudi svojim otrokom morava z Doro vcepiti isto ljubezen. Naj bi ostalo to dediščina naše družine.«

Nemo sem poslušala, strmela in hvallila Gospoda, ki je tako čudovit v svojih delih. Koroški obisk mi je zapustil v duši neizbrisne vtise. Često se jih domislím. O, da bi ne ostalo le pri vtisih! X.

Moja duša ljubi Kralja.

Moja duša ljubi Kralja,
solнца žar njegov je tron,
lilijska ga krije halja,
v kroni zvezd je milijon.

Lep je, da ga luna gleda,
občuduje zvezdna noč,
blagoslov mu je beseda,
v roki je veseljstva moč.

Ljubi limbarje dviške,
revnih, zmučenih solze,
ljubi čednosti svetniške,
nosi, lajša vseh gorje.

Kralja ljubi duša moja,
dom njegov in moj — oltar;
le še hip skrbi in boja —
v veke Kralj osreči stvar.

M. Elizabeta.

Versko-prosvetne iskre.

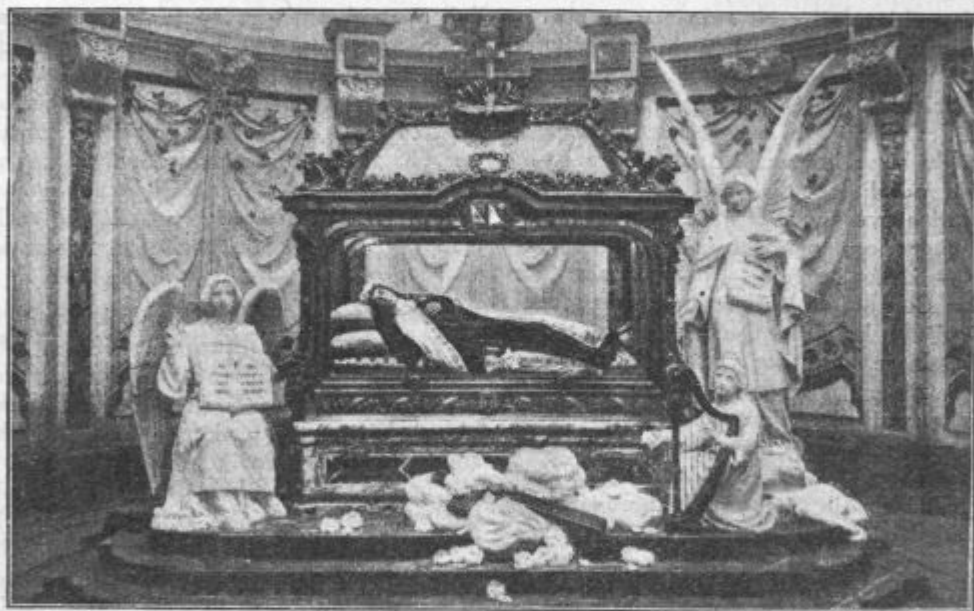
Takih si želimo! Bavarski državni poslanec Leicht je nedavno na nekem katoliškem shodu postavil časten spomenik svojemu nedanjemu učitelju, ko je rekel: »Skoraj pol stoletja je minilo, odkar sem hodil kot majhen deček v katoliško ljudsko šolo. Živo mi je še vedno v spominu oni stari, častitljivi učitelj, ki sem mu bil izročen v šolsko vzgojo. Imel je samo eno oko; drugo se mu je po nesreči pokvarilo. Kako mu je žarelo to edino oko,

kadarkoli je pripovedoval o Bogu, o njegovi vsemogočnosti, dobrotljivosti in modrosti; ali če je opisoval trpljenje Kristusovo! Kako nas je ganilo, ko smo šli k sv. obhajilu, pa je klečal naš stari učitelj med nami in je prvi prejel najsv. Zakrament. To je bil mož, katoliški učitelj, poln žive vere in poln krščanskega udejstvovanja. Take učitelje hočemo za naše katoliške otroke, za naše katoliške šole! — Tako terjamo tudi mi. Tako učiteljstvo naj

zahteva povsod naše slovensko ljudstvo! — žal, da je takih vzornih učiteljev danes po naši domovini zelo malo. Dobe se hvalevredne izjeme osobito med ženskimi učiteljskimi močmi; tudi Ljubljana ni brez njih. A vzorkatoličani bi morali biti vsi, ki so poklicani, da vzgajajo našo mladino. To zahtevo naj ponavljajo naši poslanci, naši govorniki na ljudskih shodih, naši starši in gospodarji pri vseh organizacijah, pri vseh korporacijah in pri vsaki priliki. Ljudem, ki niti ob nedeljah ne pridejo k službi božji, vendar katoliški starši ne morejo zaupati odgoje svojih otrok!

Zaščita Cerkve. V mestu Szegedin na Ogrskem je kongregacija za može ustanovila poseben odsek »Bramba katoliške Cerkve«, ki se imenuje po začetnih črkah ogrske

ski svet iskal sredstev, kako odpraviti ali vsaj olajšati preveliko draginjo, se je neskončno osmešil framason Moro-Giafferri, ki je predlagal, naj se zabrani po cerkvah sveto obhajilo, češ, da se bo na ta način mnogo prištedilo in da bo potem mogel biti kruh bolj poceni. Nad to modrostjo francoskega ministra-prostozidarja so se zavzeli celo njegovi tovariši, ki sicer niso veliko boljši od Giafferrija. Buknili so nehote v silen smeh, nakar se je predlagatelj osramočen usedel. (Tako pariški list »Le Nouveau Siècle«.) Ta dogodek priča po eni strani, kako nevedni so framasoni; po drugi strani pa, kako bi framasonstvo najraje zatrlo vsako sled krščanstva. Ali menite, da so framasoni, ki se krečejo po naši Jugoslaviji, kaj boljši?

Podoba bl. Terezije v njeni kapelici. (Glej stran 101.)

označbe AVE. Ta odsek sprejema tudi druge poštene katoliške može, četudi niso člani Marijine družbe. Namen tega odseka je razviden iz uspehov, ki jih je priboril: Uvedla se je posebna maša samo za može z moškim ljudskim petjem; iz gledališč so izginile nedostojne predstave; odsek podpira katol. dnevnik in skrbi, da nevrredne osebe ne pridejo do javnih služb i. dr. Možje, če so res dobri in odločni, bi v organizaciji tudi pri nas po mestih marsikaj lahko dosegli, marsikaj slabega pa lahko preprečili.

Smešno in žalostno obnem. Draginjo čutijo tudi na Francoskem, in prav zadnji čas se je tam kruh zopet podražil. Ko je ministr-

Kratek, a izdaten govor. Na velikem shodu za pravice katoliškega ljudstva v mestu Colmar (v Alzaciji) je nastopil tudi mož iz delavskih vrst. Kratke besede, ki jih je spregovoril, so imele ta-le jadrnati klic: »Boga si ne damo vzeti!« Pri tem je udaril ob mizo, da je kar odmevalo. — Kulturni boj, ki se začnja v Alzaciji-Lotaringiji, se napoveduje in je že na poti tudi pri nas. Ali ga bomo srečno premagali? Da, če bomo odločni, vztrajni in značajni katoličani vsi.

Ali bo pri nas toliko vneme in razumevanja? O ameriških katoličanih in njih skrbi za lastne katoliške šole piše jezuit J. Laures tako-le: Amerika ima dovolj državnih šol, kjer

imajo prostor otroci vseh veroizpovedanj, kajti te šole nimajo nič verskega. Katoličani pa imajo dovolj požrtvovalnosti in dovolj verstvenega umevanja, da ustanavljajo lastne katoliške ali župnijske šole. V teh šolah se vzgajajo otroci katoliških staršev strogo v verskem duhu. Katoliške šole vodijo povečini redovniki in redovnice. Čuditi se je, kaj in koliko se na tem polju stori! Kaj enakega bi se težko dobilo kje drugod. Katoličani vzdržujejo (dasi davke plačujejo tudi za državne šole) 6551 osnovnih šol, ki je v njih okroglo 1.795.000 otrok. Tudi višje šolstvo ni zanemarjeno. Katoliški mladini služi 16 visokih šol, 114 višjih srednjih šol (kolegov), 723 nižjih srednjih šol in 829 drugovrstnih zavodov. Če pomislimo, da katoličani niso v vrstah najpremožnejših slojev, moramo priznati, da store, kar morejo. Hkrati pa morajo z lastnimi prispevki zidati cerkve in stanovanja za duhovnike ter vzdrževati duhovnike in škofo. Vsa čast taki požrtvovalnosti! — Kako bi bilo pa pri nas, če bi država prekinila svojo zvezo s Cerkvijo, če bi se sprejela v zbornici postava, da bi se krščanski nauk ne smel več poučevati v šolih?

Čuvarica nraavnosti. O katoliški Cerkvi je zapisal nedavno beograjski list »Balkan«, ki je sicer — kakor se čuje — poln napadov na katoliško Cerkev, to-le priznanje: »Naj misli kdo ali piše o katoliški Cerkvi kar hoče, res je pa le, da je katoliška Cerkev velika moralna (nraavnstvena) sila. V tej strašni dobi, ko propada nraavnstvenost in razpadajo vse vezi dobrega med narodom, nam je vera in morala nujno potrebna. — One dni so pravoslavni veroučitelji srbskih šol imeli zborovanje v Beogradu. Pri ti priliki so na sramoto pravoslavne cerkve in njenega episkopata ugotovili žalostno dejstvo, da bi vlada izrinila poučevanje verskega nauka iz šol, ako bi se temu ne uprla katoliška Cerkev. Uprla se bo po vsi pravici in z uspehom; kajti naša državna uprava se ne sme boriti z močno in sijajno organizirano katoliško Cerkvijo, zlasti ne v vprašanju čuvanja vere in morale, v vprašanju, ki ima v njem katoliška Cerkev popolno pravo. Da nimamo v naši državi katoliške Cerkve, te vrlo delavne in urejene ustanove, bi prizadejala demagogija pokvarjenih političarjev ter rušiteljev vere, morale in avtoritete — mnogo trpljenja pravoslavni cerkvi, ki v tem težkem času vrlo slabo izvršuje vzgojno-nraavno zvanje med narodom. Pravoslavje misli, da vrši ta poklic, ko povečava število vladik.«

»Cerkvenega opravila ni bilo« — pri pogrebu predsednika nemške države Eberta.

Zakaj ne? Ebert ni prejel svetih zakramentov za umirajoče. — Življenje njegovo je bilo v kratkem povedano tako-le: Pokojni je bil iz mešanega zakona; oče mu je bil katoličan, mati lutheranka. Deček je bil vzgojen sicer katoliško. Svoj čas je celo stregel pri sveti maši v župnijski cerkvi rodnega mesta Heidelberg, kjer je sedaj pokopan. Kot sedlarski pomočnik je prepotoval vso Nemčijo podolž in počez. Ko se je vrnil na dom, ga je uvedel njegov stric v socialnodemokratsko življenje. Tako je zapadel med rdečimi tovariši v versko brezbriznost. V Bremenu, kjer je bival kot 18letni mladenič, je postal disident, ter se kot tak ni brigal za verske zadeve. Živeč tudi v mešanem zakonu je dal otroke protestantovsko odgojiti... Za operacijo si je izvolil sanatorij usmiljenih sestrah. Katoliški duhovnik v zavodu je bil pripravljen, da mu podeli sv. zakramente, če bi bil želel, kar se pa ni zgodilo. Tako je umrl. V predsedniški sobi, kjer je ležal mrlič na mrtvaškem odru, je visela nad krsto pokrajinska podoba namesto križa, kar so pač zakrivali domači... Če ob takih okoliščinah duhovščina ni šla blizu, je umevno, ne da bi kdo pokojnega obsodil. Cerkvene postave ne delajo razločka med osebami; veljajo enako za kneza, kakor za reveža.

1600letnico prvega vesoljnega cerkvenega zbora v Niceji praznujemo letos. Sklical ga je bil papež Silvester I. v sporazumu s prvim krščanskim cesarjem Konstantinom Velikim. Ni ga bilo skoraj tako častitljivega zbora poslej. Navzočih je bilo okrog 300 škofov in 2000 duhovnikov. Mnogo izmed njih je imelo na sebi še znake krvavega preganjanja: brez rok, brez prstov, brez ušes so bili posamezniki. Drugi so se odlikovali po svetosti in učenosti. Zbor je obsodil zmoto Arija, ki je učil, da Jezus ni večni Sin božji. Arij je bil poslan v preganstvo.

Načrti framasonstva pokopani. Tako se pričakuje v Italiji, kjer se napoveduje nova cerkvena politika. Mussolini, italijanski ministrski predsednik, je čuden mož. Obdolžen je, da je kolikor toliko udeležen na grozodejstvih fašistovskih, zraven pa hoče pokopati 50letne pridobitve framasonstva, Cerkvi pa vrniti vse uropane pravice. Minister pravosodja je izrekel te-le besede: »Treba je pomesti s predsodki, kakor da je Cerkev protivnica države in da je med obema nepremostljiv prepad. Antiklerikalizma ni več. Vsi moramo priznati veliko zgodovinsko in narodno vrednost katoličanstva in rimsko-katoliške Cerkve...«

◉ Z MARIJINIH VRTOV ◉

Sadovi kongregacije.

(Ob smrtni obletnici Marije Ferjančič.)

Gotovo bi blaga pokojna Marija, če bi vedela, da ji pišemo v spomin, v svojem šaljivem tonu zavrnila, češ, kaj je tega treba! Res, tega rajni ni treba. Potrebuje pa naša mladina domačih vzorov, da si ob njih pribori zmagu v duhovnem boju.

Zrastla je v velespoštovani Ferjančičevi družini na Gočah nad Vipavo. Ta krščanska rodbina je posvetila Cerkvi v službo kar tri člane: dva strica pokojne sta duhovnika, teta je pa umrla kot usmiljenka. Njen pokojni oče Rihard, večletni župan in pevovodja, ter preblaga mama, sta jo najprej doma skrbno vzgajala. Ker sta ji hotela nakloniti tudi potrebno izobrazbo, sta jo izročila v šolo in vzgojo v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani, potem pa v samostanu v Trnovem, kjer je nazadnje obiskovala tretji meščanski razred. V šoli je bila vestna in je lepo napredovala. Ker pa se je zavedala, da si more nedolžnost ohraniti le s pomočjo od zgoraj, je zahrepenela, da bi bila sprejeta v Marijino družbo. Zelja se ji je kmalu uresničila. Kaj ji je bila kongregacija, je malo pred smrtjo izrazila s temi besedami: »Največja moja sreča je, da sem v Marijini družbi!« Ni treba poudarjati, da se je krepčala z vsakdanjim sv. obhajilom. Kot dober otrok se je karmoč bala starše žaliti. V svoje pomirjenje je vprašala za bolna svojo mater: »Mama, ali sem vas kdaj hudo razžalila?« Mati jo je prav lahko zagotovila: »Nikoli!« Njeno rahločutnost najbolj označuje zatrdilo, izgovorjeno na smrtni postelji: »V veliko tolažbo mi je, da sem šla proč, kjer so grdo govorili.« Skromna je bila v obleki, ponižna v obnašanju. Še na smrti postelji je prosila, naj njene lase (imela je zelo lepe) na mrtvaškem odru kar gladko počesejo. Ker je bila rahločutna in nežne vesti, jo je silno bolelo, če je slišala, da kdo Boga žali. V takem slučaju je sočutno zdihtnila: »O, kako se mi smili!« Značaja je bila vselega; tudi šaljiva je bila, a vedno skromna. Vnemala se je za vse dobro. L. 1922.

je sama oskrbela lepo uspelo šolsko prireditvev. Rada je pomagala v društvu z učenjem iger in s petjem. Kako priljubljena je bila v Trnovem, izpričuje tolaživno pismo č. sestre prednice do njene matere. Med drugim piše: »Vsi v hiši, sestre in otroci, se spominjamo Marije kot blage, dobre deklice, ki je v svoji skromnosti skrivala lepe zaklade blage duše.« Pa Bog je sklenil Marijo zgodaj k sebi poklicati. Spomladi leta 1923, se je hudo prehladila, nakar je hirala vse leto. V razvoju svoje bolezni je kmalu spoznala, da ne bo več ozdravela. Niti enkrat ji ni bilo hudo, ko je slutila, da bo mlada umrla; marveč še celo veselila se je smrti, ki je bo preselila v večno blaženost. Ves čas bolezni je bila veselega obličja in šegava. Kadar so bolečine kaj odnehale, je popevala svete pesmi. O smrti je neustrašeno govorila. Večkrat je rekla: »O, kako prijetno bo, ko bom umrla!« In zopet: »Kako rada bi videla rakev, kjer bom mrtva ležala! Vsaj deske mi pokažite, iz katerih mi boste napravili rakev.« Čeprav že hudo bolna, je prihajala prve petke, oprta na svojo mater, v cerkev k sv. zakramentom. Prvi petek septembra 1923 je bila zadnjikrat v cerkvi obhajana. »Danes sem zadnjikrat v cerkvi,« je rekla materi. Zato se je po zahvali ganljivo poslovila od župnijske cerkve. Od tedaj se je začela bolezen hujšati. Prav nič ni marala, da bi ji kdo prikrival bližnjo smrt. Zato je večkrat vprašala: »V kolikem času, mislite, da bom umrla?« In povedati so ji morali, kako sodijo. Čim manjši čas življenja ji je bil še napovedan, tem bolj je bila vesela. Ko je videla svojo žalostno mater, jo je tolažila: »Ne jokajte za menoj! Tisti dan, ko bom umrla, morate biti veseli vi in vsi domači.« Zadnje tedne je neizmerno trpela. Nikdar pa ni kazala najmanjše nepotrepljivosti. Kadar so bolečine hudo pritisnile, se je ozrla na križ poleg postelje ter zdihtnila: »Vse za Jezusa!« Ko pa več ni mogla v cerkev, je bila doma obhajana

vsak prvi petek in še kdaj vmes. V globoki zbranosti je zdihovala pred svetim obhajilom: »Jezus pridi!« In prišel je še zadnjikrat, da pokrepča svojo zvesto nevesto za odhod v večno blaženost. Z mrtvaško svečo v roki se je poslovila najprej od svojega dušnega pastirja globoko hvalna z besedami: »Gospod župnik! Bog

Vam stotero povrni vse dobrote!« Potem se je ganljivo poslovila od matere in vseh domačih. Naročila je še zahvalo in pozdrave sorodnikom. Tik pred smrtjo je rekla: »Mama, jaz bom umrla! Jezus, Marija!« Nato se je njena čista duša preselila v zbor nebeščanov 12. februarja 1924, v starosti 17 let.

Iz osrednje pisarne Marijinih družb v Ljubljani.

Te dni je izšla prelepa »Knjiga o Mariji«. Namenjena je vsem družbam in vsem družinam, zlasti vzgojiteljem in buditeljem slov. ljudstva. Pripravna je tudi kot šmarnično berilo. Vse, kar hočete vedeti o Mariji, je v nji; obenem pa je tudi spominska knjiga na Marijin kongres. Knjigo krasi dvanajst lepih slik. Cena ji je 50 Din.

Sveto pismo. Kar smo dolgo pričakovali, se je uresničilo. Izšel je I. del slov. svetega pisma, in sicer evangeliji ter apostolska dela. Najboljše priporočilo je dal prevzvišeni škof sam v svojem spremnem pismu, ki je bilo objavljeno v zadnji številki »Boğoljuba«. Kakor je potreben kruh za telesno življenje, tako je potrebno »Sveto pismo« za dušo in krščansko življenje. Nobena krščanska družina naj ne bo brez njega. Izšlo je v treh različnih vezavah. Cena v platno vezano 48 Din, v platno vezano z zlato obrezo 60 Din, v polusnjeh vezano 84 Din.

Razen omenjenih dveh knjig ima v zalogi Osrednja pisarna še: »Fantič, le gor vstan«, cena 12 Din, »Vodi-

dilo Marijinih družb«, broširano 12 Din, vez. 20 Din, in »Pojte«, 10 Din.

»Fantiča«, ki se imenuje tudi zlata knjiga slovenskih fantov, naj si gotovo oskrbi vsak fant, saj mu bo dober vodnik in svetovalec v vseh potrebah.

»Vodilo« je nujno potrebno vsem zavednim krščanskim dekletom, pa tudi fantom bo prav prišlo. Marijini otroci dobivajo v njem vsa navodila za pravo Marijansko življenje.

Nobena pevka naj ne bo brez knjižice »Pojte«. V njej ima besedilo za vse navadne cerkvene pesmi. Pa tudi drugi naj ne bodo brez nje. Jako primerna je za skupno cerkveno petje.

Da bo mogla pisarna uspešno delovati, je nujno potrebno, da se pridno plačuje članarina. Nekatere Marijine družbe so že poslale in izpolnile svojo dolžnost: veliko je pa še zastanka.

Osrednja pisarna posreduje v vseh zadevah, preskrbuje vse potrebščine za društva in dom. Obračajte se nanjo!

Osred. pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

Po domovini.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Župnija Goriče je podeljena Alojziju Železnju, župniku v Ihanu; župnija Babno polje Francu Kanduču, upravitelju. — V stalni pokoj je odšel konz. svetnik dr. Fr. Pernè v Ljubljani; na njegovo mesto kot katehet in profesor na I. gimnaziji je imenovan dr. Alojzij Zupan. — Častnim konz.

svetnikom je imenovan profesor in katehet dr. Jožef Jerše. — Umeščen je bil na župnijo Unec. Andr. Martinčič, kaplan v Dobropoljah; na župnijo Koprivnik pa Ivan Sadar, ondetni upravitelj.

Lavantinska škofija. Kot pomočnik katoliškemu župniku v Beogradu je dodeljen A. Medved, kaplan v Teharjih pri Celju. Na njegovo mesto je imenovan Pavel Vesenjak, kaplan v Ločah pri Konjicah. Kot

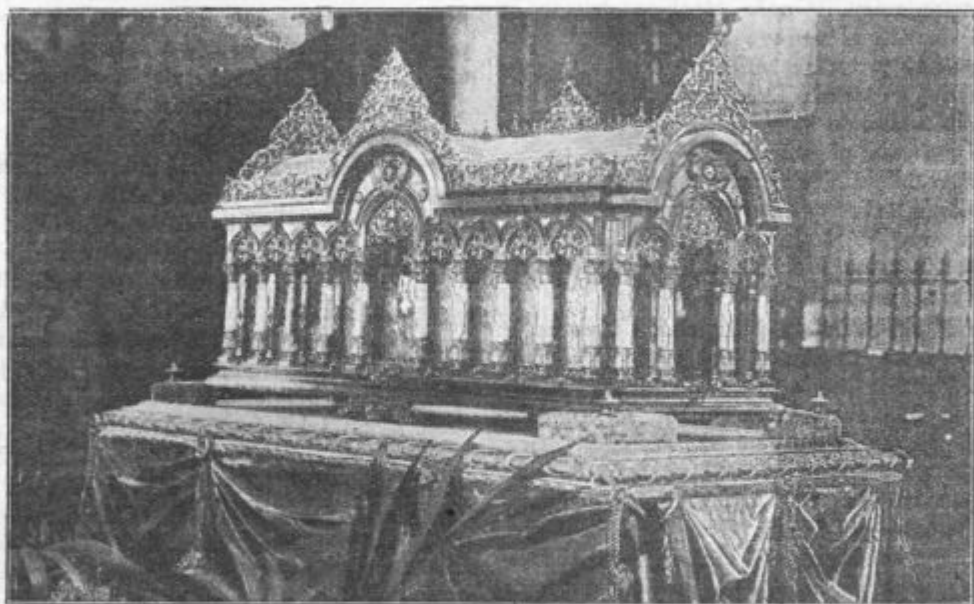
župni upravitelj pri Sv. Juriju ob Pesnici pride bivši kurat E. Terstenjak. Župnijo Sv. Lovrenc na Drav. polju je dobil Fr. Spindler, bivši župnik pri Sv. Juriju. — I. Zadravec v št. Lovrencu je stopil v pokoj. — Za kateheta na drž. gimnaziji v Mariboru je prišel Pavel Živortnik.

Odlikovanja v lavantinski škofiji. Za dekana je imenovan celjski opat Pet. Jurak. — Naslov konzistorialnega svetnika sta dobila gimnazijska profesorja v Celju Anton Cestnik in Jožef Kardinar.

Smrtna kosa. Umrl je 3. aprila v Šmartnem pri Litiji kaplan v p., zlatomašnik Janez Brezovar, star 80 let. Služboval je v Knežaku, Borovnici, na Igu, v Cerknici, št.

Na cvetno nedeljo so prejeli v Ljubljani sveto mašniško posvečenje štirje bogoslovci, ki so pol leta nosili vojaško suknjo. Novo mašo so imeli: Mirko Bartol v Sodražici (19. apr.); Franc Fister isti dan v Radovljici; Ivan Pečnik v Škofji Loki (26. aprila); Ivan Štrus v ljubljanski stolnici na velikonočni ponedeljek.

Grenko zdravilo. Sledeče naj velja v svarilen zgled onim, ki se v cerkvi nedostojno vedejo. Lansko leto so bili v neki župnijski cerkvi kamniškega okraja nekateri mladi fantje pod korom med popoldansko službo božjo precej glasni in so se sploh obnašali tako, da so se ljudje nad tem spotikali. Naznanjeni so bili, ker lepi opomini niso nič iz-

Dragoceni relikviri s svetinjami bl. Terezije. (Glej stran 101.)

Rupertu in v Naklem. Srčno pobožnemu duhovniku daj Bog večno blaženstvo!

Rimskih božjepotnikov hrvatske narodnosti se je priglasilo čez 3000. Odbor bo poskrbel, da bo dobil še šesti posebni vlak; pet je namreč že dovoljenih. — Hrvatska moška mladina se pripravlja posebej za svetoletno romanje v Rim. Sprejema se samo organizirana katoliška mladina. Odhod 13. septembra.

Povračajo se. Zmeda takozvanih »starkatoličanov« (odpadnikov od katol. Cerkve) na Hrvatskem je zavedla marsikaterega nepoučenega Hrvata v razkol. Zdaj pa jih je mnogo že izpregledalo. Povračajo se — hvalo Bogu — nazaj v naročje prave Cerkve Kristusove. V Karlovcu je prosilo za vsprejem v sv. Cerkev 27 spokornikov.

dali, na okrajno glavarstvo v Kamnik. Dva izmed teh sta bila obsojena na zapor treh dni. Plačati sta morala tudi stroške zapora. Grenko zdravilo sicer, a je korenito pomagalo! Bilo bi umestno še tu in tam, kajti nekaterih malopridnežev ne izmodri nobena druga reč kot kazni.

Iz naše srede. Na vseučilišču v Inomostu je dokončala medicinske nauke ter bila dne 28. marca odlikovana z doktorsko diplomom vsega zdravilstva naša rojakinja gđc. Marija Kolarjeva iz Višnjegore. Nova doktorica je obiskovala osnovno in srednjo šolo v Ljubljani ter bila vztrajna članica Marijinega vrta, nato pa družbenka kongregacije, ustanovljene na čast Kraljici rožnega venca pri stolnici. Kot dijakinja vseučilišča v Inomostu

se je udeleževala shodov ondotne kongregacije za akademičarke. Bog živi novo doktorico z Marijinih vrtov!

Priznanje, ki je kaj vredno. Ko so zadnjič odhajali naši fantje k vojakom, tudi v Ljubljani ni bilo čuti ne razgrajanja, ne vpitja, razen nekaj malega. Veseli nas, kar je zapisal »Domoljub«, da med fanti, ki so imeli orlovске znake, niti enega ni bilo, ki bi se mu poznala kapljica vina. Stroga navodila, ki jih imajo v tem oziru Orli od svoje organizacije, so imela torej prav lepe uspehe. Bog daj, da bi vsi starši prišli do prepričanja, da je vprav v orlovski organizaciji pravo mesto za njihove sinove.

Dopisi.

Kostanjevica. V našo Marijino družbo je bilo 8. decembra nanovo sprejetih 11 članic. Ustanovil se je tudi časnikarski odsek, ki smo ga dosedaj pogrešali. Drugi odseki pridno delujejo. Prav vesele smo bile, ko se nam je na shodu prebralo pismo naših članic, ki prebivajo v Ljubljani. Tako smo vedno združene med seboj. Izvemo pa tudi marsikaj koristnega in vzpodbudnega. 23. februarja smo praznovali 23letnico Marijine družbe s primerno proslavo in prireditvijo.

Krka pri Stični. V teku enega meseca je naša dekliška Marijina družba izgubila dve članici. Pobralla jih je zahrbtna jetika. Rozika Rogelj je bila sprejeta v družbo na bolniški postelji. Marija Miklavčič iz Trebnje gorice je ležala na bolniški postelji tri leta. Bila je vzor potrpežljivosti. V strašnem trpljenju je iskala tolažbe pri Mariji. Gotovo se zdaj obe veselita pri svoji nebeški Materi. Sestre! Dva sveža grobova na našem pokopališču pa nam kličeta: Tudi mlada moreš umreti!

Po svetu.

To so možje! Kdor se peča izključno ali povečini s politiko, izgubi polagoma — tako pravijo — na verskem čuvstvanju, udejevanju in globljem pojmovanju razodetih resnic, kakor tudi na katoliški odločnosti, a ko večkrat ne išče pomoči pri vrelcu milosti. O, ko bi bili vsi naši narodni zastopniki in voditelji v tem oziru vsaj nekoliko podobni dr. Marks u, kandidatu za prezidenta nemške republike! O tem možu je pisal nedavno bivši »Bogoljubov« urednik iz Nemčije to-le: »Pravijo, da je tretjerednik, da je vsak dan pri sv. obhajilu, pri spovedi pa vsak teden ali vsaj pogostokrat. Na spoved čaka v dolgi vrsti med ljudmi. Baje so mu ponudili, da bi lahko drugod hitreje in na samem opravil spoved; toda Marks se jim je zahvalil za

ponudbo, češ, da ni pred Bogom nič boljši od drugih. Tudi pri sv. maši streže, če je ravno treba. In vendar utegne ta tretjerednik in ministrant postati poglavar nemške države.

Splošen šolski »štrajk«. Francoska vlada namerava vsiliti v zasedenih okrožjih po Alzaciji, kjer imajo Nemci vzorno vpeljane verske šole, takozvane »interkonfesionalne« (brezverne) šole. Ljudstvo je bilo sila razburjeno. Povsod so sklenili, naj mladina v znak protesta izostane en dan (do treh dni) od pouka. Če vlada ne bo spregledala, bo sledil nov štrajk, in sicer toliko časa, dokler bo treba. — »Šolski štrajk res ni hvalevredna ukrenitev, toda v danih razmerah edino možno sredstvo,« tako pišejo ondotni časopisi. Iz Alzacije se širi tok nezadovoljnosti po vsi Franciji. Povsod prirejajo protestne shode, ki se pri njih zbere po 20, 30, da tudi do 50 in 60 tisoč mož, da zagovarjajo svobodo in pravice Cerkve in krščanske šole.

Svetišče milosti. Še in še prihajajo tisoči in tisoči vernikov na kraj milosti v Lurd. Neštete so dušne in telesne dobrote, ki so jih deležni pobožni in verni romarji. Lani (1924) je došlo v Lurd nad 1 milijon romarjev; med njimi je bilo 8 kardinalov, 143 nadškofov in škofov ter tisoči duhovnikov. K sv. obhajilu je pristopilo v lurdskih svetiščih okrog 700 tisoč oseb. Med mnogimi ozdravljenji je bilo 27 izrednih, očitivnih čudežev, ki je pri njih vsak dvom izključen.

Rimskih romarjev je čedalje več. Skoraj ga ni dneva, da ne bi prišel v Rim od te ali druge strani poseben vlak s številnimi božjepotniki. Udeleženci 2. in 3. vlaka iz Nemčije so imeli še to posebno ugodnost, da so bili v Vatikanu pri papeževi sv. maši in prejeli iz njegovih rok sv. obhajilo. — (Radi odpuškov sv. leta je pripomniti, da romarji spoved in sv. obhajilo lahko opravijo že doma pred odhodom v Rim.)

Lepo obnašanje katoličanov iz Nemčije pri pobožnostih v rimskih cerkvah, njih pobožno molitev, njih lep zgled je pri avdienci pohvalil celo sveti oče sam. Rekel jim je: »Dobro vemo, povedalo se je nam: Bilo je jako vzpodbudno, opazovati vašo pobožnost, videti vaše lepo vedenje in poslušati vaše molitve. Marsikdo je spoznal resnico nemškega reka: Kdor zna moliti, ta je mož!«

Velika sreča za sedanjega papeža je njegovo obsežno znanje tujih jezikov. Splošno se naglaša, kako dobro vpliva na tuje romarje, ko čujejo pri avdiencah, da jih namestnik Kristusov nagovarja v domačem jeziku. Poleg italijanščine govori papež prav dobro nemški; večje je pa tudi francoščine, špan-

ščine in angleščine. Znano je, da razume tudi poljski jezik, ker je bil ondi svoj čas v službi. Tudi slovenščina mu ni popolnoma tuja.

Grob sv. Štefana, prvega mučenca, so našli baje blizu Jeruzalema. Že leta 1916. so zasledili salezijanci ostanke neke bizantinske kapele z grobovi. Bogati okraski so priča, da so bili v kapeli pokopani le taki svetniki, ki so jih močno častili. Zadnji čas je učeni benediktinec Gisbert skoraj neoporečno dokazal, da so v ti kapeli grobovi prvega mučenca sv. Štefana, sv. učenika Gamaliela, sv. Nikodema in nekega manj znanega svetnika Alibo.

Velikansko stolno cerkev zidajo v New Yorku v Ameriki. Posvečena bo sv. apostolu Janezu. To svetišče naj bi bilo največje na svetu. Po velikosti prostorov jo utegne presegati le cerkev sv. Petra v Rimu, po sijaju pa stolnica v Sevili. Pri nekem zborovanju, pri katerem je bilo navzočih 15.000 ljudi, je načelnik stavbnega odbora izjavil, da je treba spraviti skupaj za stroške 15 milijonov dolarjev. Kakor bi trenil, so bile podpisane ogromne svote. Upajo, da bo v par tednih ves denar skupaj.

Svetništvo. Komisiji pri Vatikanu, ki ima preiskovati in pripravljati gradivo o vseh osebah, za katere so vložene prošnje, da bi se o njih junaških čednostih ter čudežnih dogodkih započel svetniški proces, je bilo od 1. 1921. dalje predloženih 328 slučajev. V tem letu se izvrši, kakor se zagotavlja 15 svetniških proglašenj. 17. maja pride na vrsto proglašenje bl. Terezije od Deteta Jezusa — med svetnice; 21. maja pa proglašenje bl. Petra Kanizija. Od 328 oseb, ki so zanje vložene prošnje za svetniški proces, jih pripada Evropi 248, Sev. Ameriki 11, Afriki 6, Srednji in Južni Ameriki 11, Aziji 13, Oceaniji 3. Po stanu je 61 svetnih duhovnikov, svetnih oseb 21, vsi drugi so redovniškega stanu, največ frančiškanov, jezuitov in kapucinov.

Važno poslanstvo. V svetem letu pošlje pravoslavni (razkolni) patriarh Damianos v Palestini posebno odposlanstvo v Rim, da stopi v dogovor s svetim očetom Pijem XI. o vprašanju združenja vseh kristjanov. Meseca maja bo potem v Jeruzalemu sinoda razkolnih patriarhov; na tej sinodi bodo poročali tudi odposlanci, ki so bili poslani v Rim, o svojem uspehu. — Bog daj, da bi se našla pota do zblžanja in združenja pravoslavja s katoliško Cerkvijo. — Spomnimo se te nujne zadeve večkrat v svojih molitvah!

Dobre knjige.

Nov a »Knjiga o Mariji« bo mogla, kakor je bilo naznanjeno, služiti tudi kot šmarnično berilo. Vendar ni to njen prvi in zadnji in njen notranji namen. Le vnanji razlog, da je namreč razdeljena na 31 poglavij (31 dni) jo priporoča tudi kot šmarnično čtivo. Po svojih tehtnih in temeljitih sestavkih — sodelovali so naši najboljši duševni delavci na verskoprosvetnem polju — je knjiga namenjena vsem našim družbam in družinam, zlasti vsem vzgojiteljem in buditeljem slovenskega ljudstva, posebej naše mladine. Vsa knjiga diha samo ljubezen, mogla bi se imenovati tudi knjiga o ljubezni. Sedanji bridko izkušeni rodovi potrebujejo ljubezni, materinstva, matere. Prvi kakor zadnji govor govori le eno: Marijina materinska ljubezen do človeškega rodu. Naj se ne zdi, da se hoče ta knjiga komu vsiljevati ali da hoče izsiliti kakšen ugled ali posebno pravico na knjižnem trgu. Ne. Samo povedati hoče: »Izšla bom kot donesek k dobremu.« Tudi oblikovno je knjiga lepa, hkrati pa spomin na prvi slovenski Marijin kongres. Vsebinsko obsega pet oddelkov: I. Temelji Marijinega češčenja; II. Bistvo Marijinega češčenja; III. Sadovi Marijinega češčenja; IV. Pota Marijinega češčenja; V. Apostoli Marijinega češčenja. Vsak oddelek vsebuje po šest govorov; v dodatku so še pomembni »Spominski listi« o kongresu, brez sleherne enodnevnne slovesnostne navlake, bodisi v besedi, bodisi v sliki. Knjigo bo krasilo petero večjih značilnih in sedmero manjših Marijinih podob, oziroma vinjet. Tako je prišlo, da izdaja ni prav cena (50 Din), vendar pa dokaj cenejša kakor druga dela te vrste in oblike. Knjiga se naroča v Osrednji pisarni Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10

Odpustki

za mesec maj 1925.

1. Petek, prvi v mesecu. Sv. Filip in Jakob. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 7. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če mo-

lijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Varstvo sv. Jožefa. Najdenje sv. križa. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) dvakrat onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez. — Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere božje; d) isti kakor 13. dan.

5. Torek. Sv. Pij. P. o. udom br. presv. Srca Jez., če obiščejo bratovsko cerkev.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

8. Petek. Prikazanje sv. Mihaela. P. o. udom br. za duše v vicah ali v osmini.

10. Nedelja. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srca Jez. danes ali v petek. Glej spodaj.

13. Sreda. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Petek. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srca Jez. Glej spodaj.

17. Nedelja. Sv. Paškal. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Ponedeljek. Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan.

19. Torek. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

20. Sreda. Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih tacijskih cerkv; glej seznam odpustkov za Veliko noč v 4. številki »Bogoljuba«; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom

škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o.

22. Petek. Kdor opravlja pred Binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnico na čast Sv. Duha za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

24. Nedelja. Marija pomočnica. P. o. udom naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Ponedeljek. Sv. Magdalena Paciška. P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje.

30. Sobota. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. Binkošti. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnice glej 22. maja. Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke. Dalje p. o.: g) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; h) istim kakor 13. dan; i) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo rožni venec.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zese vsak dan kaj moli na čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega sv. obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 10. maja, prvi izmed petkov 15. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišluje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnosti iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 17. maja. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.